

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **D. N. O.**, zastoupená Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 3. 11. 2021, č. j. 52 A 7/2021 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2021, č. j. MV-197846-5/SO-2020. Rozhodnutím žalované bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 11. 2020, č. j. OAM-2579-23/ZR-2014, jímž byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a žalobkyni byla stanovena lhůta k vycestování z území

České republiky v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí dle § 77 odst. 3 téhož zákona.

[2] Z hlediska skutkového stavu věci vycházel krajský soud z následujících zjištění. Dne 14. 10. 2014 bylo z moci úřední zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně. Správní orgán I. stupně totiž z evidence rejstříku trestů a z rozsudků Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2014, sp. zn. 41 T 16/2013 a Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 6. 2014, sp. zn. 11 To 44/2014, zjistil, že žalobkyně byla odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 let, se zařazením do věznice s ostrahou, z důvodu spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku; činu se tedy dopustila ve velkém rozsahu, a to dílem jako členka organizované skupiny, dílem ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech. Uvedená skutečnost byla důvodem, pro který správní orgán I. stupně rozhodl o zrušení trvalého pobytu žalobkyně a o jejím vycestování z území České republiky, přičemž současně neshledal nepřiměřenost tohoto rozhodnutí ve vztahu k rodinným a soukromým poměrům žalobkyně. Zohlednil přitom na straně jedné závažnost spáchané trestné činnosti, na straně druhé fakt, že žalobkyně pobývá na území České republiky s manželem, s nímž uzavřela manželství 3 měsíce po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (v době rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy netrvalo ani rok) a že v České republice žije rovněž její zletilá dcera.

[3] Rozhodnutí žalované shledal krajský soud plně přezkoumatelným, neboť je zřejmé, o jaké skutečnosti žalovaná opřela své závěry, jaké důkazy provedla a které neprovedla, včetně důvodů, proč tyto důkazy provedeny nebyly.

[4] Krajský soud konstatoval, že pro zrušení trvalého pobytu a udělení výjezdního příkazu cizinci musí být kumulativně splněny dvě podmínky, totiž že (i) cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a (ii) rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

[5] Naplnění podmínky ad (i) je dle krajského soudu v projednávané věci nesporné. Žalobkyně namítala v průběhu správního řízení i v žalobě pouze nesplnění podmínky ad (ii). Krajský soud upozornil, že tato argumentace byla v jádru jen opakováním argumentace, kterou žalobkyně uplatnila již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Bylo přitom na žalobkyni, aby polemizovala se závěry rozhodnutí žalované. K tomu krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/22013–128. Skutečnosti, že žalobkyně má na území České republiky manžela, který je občanem České republiky, a že zde žije její zletilá dcera, nebyly správními orgány rozporovány. Správní orgán I. stupně se snažil identifikovat i žalobkyní tvrzenou druhou dceru, leč marně. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že rodinné vazby žalobkyně na území České republiky nejsou natolik hluboké, aby v jejich důsledku byla rozhodnutí správních orgánů nepřiměřená z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Dcera není na žalobkyni závislá, jelikož disponuje vlastním pobytovým oprávněním a na území pobývala v době, kdy byla žalobkyně ve výkonu trestu odnětí svobody. Manželství žalobkyně, vzhledem k délce jeho trvání, nepovažoval krajský soud

za důvod, pro který by nemohl být zrušen trvalý pobyt žalobkyně. Dále krajský soud citoval závěr žalované (se kterým se rovněž ztotožnil), že „*odvolatelce není odepřeno právo na rodinný život, dokonce jí nebylo uděleno ani správní vyhoštění. Jedná se pouze o odebrání nejvyššího pobytového oprávnění a původcem těchto dopadů není nikdo jiný než odvolatelka samotná. Není ani vyloučeno, aby odvolatelka žádala o udělení nižšího pobytového oprávnění na území, byť nelze vyloučit, že bude v tomto přihlédnuto k jejímu odsouzení.*" K zásahu do rodinného života žalobkyně bezesporu dojde, nelze jej nicméně považovat za nepřiměřený s ohledem na závažnost jí spáchané trestné činnosti. Správní orgány nepochybily, jestliže odmítly provést výslech dcery a manžela žalobkyně, neboť nerozporovaly existenci rodinných vztahů a nepracovaly ani s domněnkou účelového uzavření manželství. Sama žalobkyně nadto neuvedla, co konkrétně má být výslechem prokázáno, a neoznačila skutečnosti, které by byly sporné a které by svědčily o nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.").

[7] Rozhodnutí správních orgánů považuje stěžovatelka za nedostatečně odůvodněná, tedy nepřezkoumatelná, a krajský soud tudíž pochybil, pokud je jako zákonná aproboval. Správními orgány ani soudem nebyla náležitě posouzena otázka (ne)přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Správní orgány se nezabývaly existencí rodinných vazeb na území domovského státu stěžovatelky; stěžovatelka má veškeré rodinné vazby v České republice, přičemž ve Vietnamu jakékoli zázemí postrádá. V České republice žije zde ve společné domácnosti s manželem a stýká se s oběma dcerami. Tyto skutečnosti měly správní orgány reflektovat. Stěžovatelka k tomu odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, které detailně definují podmínky pro přezkum rozhodnutí, kterým se zrušuje pobytové oprávnění cizince. Stěžovatelka poukazuje na to, že na území České republiky žije již dlouhou dobu, od provinění, které je důvodem zrušení jejího pobytového oprávnění, uplynula značná doba, od odsouzení žije řádným životem a v České republice má veškeré zázemí. Správní orgány dle jejího názoru nezjistily v souladu s § 3 správního řádu skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a nepřihlédly k uvedeným specifickým okolnostem jejího případu. Tyto nedostatky rozhodnutí správních orgánů neodstranil ani krajský soud.

[8] Dále stěžovatelka namítá nesprávnost posouzení otázky dostatečnosti dokazování ze strany krajského soudu. Stěžovatelka navrhovala výslech manžela a dcery, aby prokázala, že zrušení jejího povolení k trvalému pobytu bude nepřiměřeným ve vztahu k jejímu rodinnému a soukromému životu. Tímto důkazem tedy nechtěla prokázat pouhou existenci rodinného života. Stěžovatelka přitom plnila povinnost označit důkazy na podporu svého tvrzení (že jejím nuceným vycestováním bude nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života), neboť prostřednictvím výslechu chtěla prokázat konkrétní skutečnosti. Stěžovatelka se domnívá, že ve správním řízení zahájeném z moci úřední nenese břemeno tvrzení a břemeno důkazní, naopak je povinností správního orgánu z vlastní iniciativy a vlastními prostředky objasňovat sporné, pochybné nebo zpochybněné skutečnosti. Správní orgány tak měly tvrzení stěžovatelky náležitě posoudit. Stěžovatelka je přesvědčena, že odmítnutím doplnění dokazování byla zkrácena na svých právech.

[9] Rovněž napadený rozsudek je dle názoru stěžovatelky nepřezkoumatelný, neboť krajský soud vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nevypořádal žalobní námitky stěžovatelky a nezabýval se náležitě skutečným stavem věci. Takový postup mohl mít (a měl) vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že krajský soud pominul prokazatelná pochybení v postupu správních orgánů, nesplňuje napadený rozsudek požadavky na formu odůvodnění rozhodnutí, jak je nastíněna v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Kasační stížnost nepřináší novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala správnost správních rozhodnutí či napadeného rozsudku. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti svého rozhodnutí. Navrhla proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a s přihlédnutím k případným vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti.

[12] S ohledem na skutečnost, že stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], kterou spatřuje v tom, že krajský soud nevypořádal její žalobní námitky, zabýval se Nejvyšší správní soud v prvé řadě touto námitkou. Pokud by totiž byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, nebylo by z povahy věci možné činit závěry o důvodnosti jednotlivých kasačních námitek. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou. (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 72, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou zveřejněna na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné je třeba považovat zejména rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek, respektive není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč nepovažoval soud žalobní argumentaci za důvodnou, a to zejména jedná-li se o klíčovou právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze absenci důvodů, na nichž stojí *ratio decidendi* soudu.

[13] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že se krajský soud nevypořádal přezkoumatelným způsobem s námitkou, dle které správní orgány posoudily přiměřenost zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života nesprávně a nepřezkoumatelným způsobem. Krajský soud se žalobní argumentací stěžovatelky k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí řádně zabýval v odst. 16 odůvodnění napadeného rozsudku a postavil proti ní vlastní ucelenou argumentaci, přičemž je zcela zřejmé, o jaké úvahy opřel své závěry. Výše uvedené obdobně platí také ohledně posouzení samotné otázky přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života, kterou se krajský soud podrobně zabýval v odst. 17–21 odůvodnění napadeného

rozsudku. Krajský soud přitom správně vycházel z premisy, dle které pouhý nesouhlas stěžovatelky se způsobem, jakým správní orgány vyhodnotily konkrétní okolnosti projednávané věci, nezakládá nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí. To platí obdobně i o rozhodnutí krajského soudu. Je třeba dodat, že stěžovatelka uplatnila v žalobě totožnou argumentaci jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, netvrdila tedy žádné skutečnosti, se kterými by se již žalovaná nevypořádala, což do značné míry určilo také rozsah přezkumu krajského soudu (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128 a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 as 3/2008 - 78). S ohledem na výše uvedené přistoupil kasační soud k věcnému přezkumu napadeného rozsudku.

[14] Kasační soud v prvé řadě předesílá, že se již podrobně zabýval skutkově obdobnými případy jako v nyní projednávané věci, totiž posouzením přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu cizince a stanovení lhůty k vycestování v důsledku trestné činnosti cizince do jeho soukromého nebo rodinného života (viz například rozsudky ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, ze dne 28. 2. 2022, č. j. 2 Azs 290/2021 - 45, ze dne 1. 3. 2023, č. j. 6 Azs 294/2022 - 53 či ze dne 30. 5. 2023, č. j. 3 Azs 246/2021 – 47); od zde vyslovených závěrů, představujících ustálenou judikaturu k nastoleným otázkám, není důvod se ani v nyní projednávané věci jakkoli odchylovat.

[15] Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015), *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*.

[16] Jak správně konstatoval krajský soud, mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stěžovatelku nelze považovat za trestně zachovalou, neboť z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatelka byla pravomocně odsouzena za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 let, se zařazením do věznice s ostrahou. Stěžovatelka namítala toliko nesprávné posouzení otázky aplikace korektivu přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, jak požaduje shora citované ustanovení zákona o pobytu cizinců.

[17] V rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje ´něco k něčemu´, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“* Stěžovatelka ve vztahu k této otázce namítá, že správní orgány, respektive krajský soud, nepřihlédly k relevantním okolnostem případu, které spatřuje v existenci rodinných vazeb na území České republiky, absenci zázemí v zemi původu, délce jejího pobytu na území České republiky, době uplynulé od spáchání trestné činnosti a skutečnosti, že od odsouzení žije řádným životem. Je však třeba připomenout, že kromě rodinných vazeb stěžovatelka v žalobě ani v kasační stížnosti netvrdila žádné relevantní skutečnosti k dalším okolnostem případu, pouze zmínila, že k nim měly správní orgány při hodnocení zásahu do jejího soukromého a rodinného života přihlédnout.

[18] Existenci rodinného života stěžovatelky správní orgány nijak nezpochybňovaly. Naopak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky jistě dojde. Při posouzení věci správní orgány vycházely z toho, že stěžovatelka má na území České republiky manžela, s nímž žije ve společné domácnosti (legitimitu jejich svazku nerozporovaly), dceru D. H. A. (nar. X), která disponuje pobytovým oprávněním k trvalému pobytu, a z opatrnosti považovaly pro účely rozhodnutí za dceru stěžovatelky také zletilou N. H. Y., a to i přesto, že jejich příbuzenský vztah nebyl prokázán (a stěžovatelka k jeho existenci nic konkrétního netvrdila ani nedoložila). Žalovaná tak shledala vzájemné vazby stěžovatelky s rodinou jako reálné, avšak oslabené z důvodu délky stěžovatelčina uvěznění. Co se týče manželského svazku stěžovatelky, ten trval v době rozhodnutí žalované poměrně krátce, přičemž byl uzavřen až po propuštění stěžovatelky z výkonu trestu, tedy v době, kdy bylo již vedeno správní řízení o zrušení jejího trvalého pobytu. Manželé si tedy museli být vědomi, že může dojít k narušení manželského soužití v důsledku správního rozhodnutí.

[19] Pokud jde o další aspekty věci, které měly být správními orgány opomenuty, zde nelze přehlédnout, že správní orgán I. stupně zohlednil, že stěžovatelka byla držitelem povolení k trvalému pobytu na území České republiky od 11. 6. 1999 (přicestovala 18. 10. 1995). Ve vztahu k námitce stěžovatelky, že správní orgány a krajský soud měly zohlednit dobu, která uplynula od spáchání trestného činu, je třeba vnímat vývoj jednotlivých událostí v čase. Předně, jak vyplývá z rozsudku trestního soudu, páchala stěžovatelka trestnou činnost, pro kterou byla stíhána, v období od září do prosince roku 2012, načež byla v roce 2013 odsouzena rozsudkem, který nabyl právní moci dne 2. 6. 2014. Následně byla ve výkonu trestu odnětí svobody ode března 2016, ze kterého byla podmíněně propuštěna v září 2019. Dobu uplynulou od páchání trestné činnosti do nabytí právní moci rozhodnutí žalované nelze hodnotit ve prospěch stěžovatelky, neboť stěžovatelka byla převážnou část této doby trestně stíhána nebo ve výkonu trestu odnětí svobody. Uvedené časové období tedy nelze považovat za dobu, po kterou cizinec prokázal, že se již nadále hodlá řídit zákony ČR, a nepředstavuje proto již *skutečné, dostatečné, závažné a aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek*, jako je tomu ve standardních případech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2023, č. j. 3 Azs 246/2021 - 47). Konečně lze uvést, že jakkoli správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání stěžovatelky natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, vydaným ve skutkově obdobné věci, stěžovatelka si měla být vědoma eventuálních důsledků svého protiprávního jednání, a to i na úrovni zákona o pobytu cizinců (možnost nuceného odloučení od rodiny, bude-li tato chtít setrvat na území ČR). V kontextu výše uvedeného zjištění, že stěžovatelka své výhrady k posouzení dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění konkretizovala pouze ve vztahu ke svému rodinnému životu (viz odst. [18] výše), lze tato skutková zjištění považovat z pohledu posouzení *celkových* dopadů do právní sféry stěžovatelky za dostačující.

[20] Nejvyšší správní soud tedy sdílí názor krajského soudu, že o okolnostech rodinného života stěžovatelky správní orgány uvážily nezaujatě, vzaly v úvahu všechny relevantní

okolnosti daného případu a přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Vyhodnotily přitom, že do rodinného života stěžovatelky a jeho nejbližších bude negativně zasaženo, avšak tento zásah shledaly přiměřeným.

[21] Pouze pro úplnost, nad rámec nezbytné argumentace, Nejvyšší správní soud dodává, že jakkoli bude rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu nepochybně ztížena pozice stěžovatelky a jejích rodinných příslušníků, nebudou zcela zbaveni možnosti realizace rodinného života. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „*Úmluva*“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Z (veskrze obecných) tvrzení stěžovatelky nelze dovodit nemožnost realizace jejího rodinného života v zemi původu. Stěžovatelce navíc nebylo uloženo správní vyhoštění (jak chybně uvádí v kasační stížnosti), bylo jí pouze odebráno nejvyšší pobytové oprávnění, pročež se může ucházet o některou z nižších forem pobytového oprávnění, jak ostatně uvedl již správní orgán I. stupně na str. 6 odůvodnění svého rozhodnutí.

[22] Stěžovatelka dále namítala, že správní orgány, respektive krajský soud, měly za účelem zjištění skutkového stavu provést k důkazu jí navržené výslechy manžela a dcery. Jak již bylo uvedeno v odst. [17] odůvodnění tohoto rozsudku, správní orgány nijak nezpochybnily existenci rodinných vazeb stěžovatelky, naopak je považovaly za prokázané, přičemž vycházely z informací vyplývajících z Cizineckého informačního systému, rozsudků trestních soudů, Centrálního registru obyvatel, Živnostenského rejstříku, Obchodního rejstříku a dožádání na Vězeňskou službu ČR. V případě, že je možné získat relevantní informace i jiným způsobem, není nutné, aby správní orgány přistoupily k výslechu svědků, jak správně uvedl již správní orgán I. stupně na str. 3 svého rozhodnutí, přičemž odkázal také na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018, ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018). Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že se v projednávané věci jedná o řízení zahájené *ex officio*, ve kterém nemůže být účastník řízení nucen k procesní aktivitě (tvrdit skutečnosti, navrhovat důkazy aj.), nicméně pokud stěžovatelka chtěla, aby byl v jejím případě uplatněn *korektiv* přiměřenosti rozhodnutí, musela by sama přednést tvrzení, která by jeho aplikaci ospravedlnila (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 7. 2023, č. j. 3 Azs 350/2021 - 35). Ačkoli stěžovatelka navrhla důkaz svědeckými výpověďmi, neuvedla, jaké konkrétní skutečnosti jimi mají být prokázány. Jestliže výše popsanými listinnými důkazy byla zjištěna rodinná situace stěžovatelky, bylo pouze na stěžovatelce, aby uvedla, jaké *další aspekty* její situace mají být prostřednictvím svědeckých výpovědí objasněny. Krajský soud tedy dospěl v odst. 21 odůvodnění

napadeného rozsudku ke správnému závěru, jestliže neshledal neprovedení důkazu svědeckými výpověďmi nezákonným. Ani tato námitka proto není důvodná.

[23] Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla ve věci úspěšná a měla by tak právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu